OD NAŠICH DOPISOVATELŮ.

Ashton, Neb. Ctěný pane! Vědomost Vám dávám, že jsem zaslanou podporu $5 obdržel a srdečně děkuji oněm šlechetným dámám, že aspoň na chvilku tu bídu můžem odstranit. V úctě

Jan Maruška.

Hoisington, Kas.— Ct. redakce. Jsou v zdejším okolí krajané usazení déle než já, ale málo do novin píšou, aby čtenáři seznali, kde jak je a proto sám chápu se péra. Na podzim jsme měli přílišné sucho, tak že nám pšenice nevzešly, a jestli přece, tedy zašly suchem. Teprvé na 18. prosince nám napadl první sníh, ten však roztál asi za 3 dny. Potom na štědrý večer jsme byli obdařeni zase sněhem a ten sešel asi za týden, tak že se zem napila a pšenice počaly znova vyrážet. Dne 3. ledna přišel opět poprašek a 5. zase. Kol 8. led. se sníh ztratil a bylo teplo až do 18., kdy nám přišla pořádná sněhová vánice, že nebylo vidět ani na sto kroků, jak se válo, tak že mnohému do bytek zabloudil; není ale slyšet, že by byl kdo při tom zahynul, mimo nějaké tele neb prasátko. Na 21. nám zas padal sníh, ale už nyní stálý, tak že zase máme naději na příští sklizeň. Jest také ale již nejvyšší čas, neb jsme nedostali po 2 roky takřka žádnou úrodu a bída se tu usadila i honí se s nouzí. Bude dost zle sehnat na semena, neboť prodat není co a zásoby nejsou a vydělat se nemůže ani pět centů. S krmením to nebude o nic lepší a bude se to tedy s jara těžko pracovat. Poslali sem pomoc až z Pennsylvanie a Cincinnati, asi 3 káry a to zůstalo po většině mezi městským lidem. A co nejhoršího, že to rozdávali mezi takové, kteří se práce straní a raděj sklenky se přidrží. Znám jednoho, že měl dobrý obchod, ale kořalka ho udržuje dole. Kdo může se řádně obléci, hodinky zavěsiti a běhat po hostincích, ten dojista není podpory hoden. Mnoho lidu se odtud v podzimu odstěhovalo a je slyšet, že chtí přijet nazpět, neb tu máme jednu dobrou výhodu, že je tu totiž zdravo. Byl bych rád letos vám svůj dluh zapravil, ale není možno, i doufám, že mi poshovíte. Krajané, kteří měli aspoň poněkud úrodu, měli by hledět se předplácet, abyste také mohli vyhovět těm, kteří úrodu ztratili. Se srdečným pozdravem,

Václav Sušanka.

Ord, Neb.— Ct. redakce. Dovoluji si upozorniti, že v onom dopisu, který byl vytištěn, naléžá se chyba. My jsme zvolili a vyslali p. J. Skalu k sbírání příspěvků, ale tam stojí, že odporučujem J. F. Slezáka. To je omyl a přál bych si, abyste jej napravili. Mohlo by se všelicos přihodit, což by mohlo vésti k nepříjemnostem. Za výbor,

J. F. Slezák.

Omaha, Neb. 5. února. Dočetl jsem se v Pokroku, že krajané v Detroit Michigan, založili osadní spolek a že jakýsi železniční agent nabídnul jim vzíti jejich vyslance do Floridy na podívanou. Za podívanou se ovšem nic nedá a když cesta bude zdarma, nebude to spolek nic stát. Však já bych byl oněm krajanům radou, aby se nenechali zklamat a do Floridy vylákat. V Pokroku Západu popisoval před rokem p. Peksa též Floridu a to co psal se mi moc zalíbilo, tak že jsem si umínil též se tam podívati. Však ale mně se tam nezalíbilo a shledal jsem mnohé poněkud jinak, než se to vypisovalo. Že prý se tam ovoce tak dobře daří, však proč ho každý nepěstuje, to se nepovídá; nebo že jsou pomeranče na stromu přes čas, staré s novými; inu ovšem, když je jinak neprodá než vývozní společnosti; ty přijdou a dá za ovoce co chce. Jest-li se majiteli zdá málo, tedy od něho úrodu neodkoupí a víc se to nedá prodati. Však dobročinnost se nevyplácí; já chtěl poslat bednu od krekrsů plnou pomerančů a citronů do Nebrasky, mělo to váhy 70 liber a oni žádali $6.25 za dopravu, tak že jsem to raději rozbil a hodil do strouhy u nádraží. Též se psalo, že jsou tam lidé líní si udělat studni, ale o tom ani zmínka, že voda není zdravá, ani chutná; kdo nemá dešťovou vodu nachytánou, musí pít z pumpy, ale její následky brzy pozná, hot fever, yelow fever, jack fever, to je následek pití vody ze studní; když ji vypumpuje do nádoby, brzy se na ní ustojí červenomodrý šlem. Kdo má kádě na vodu dešťovou, tomu je lépe, avšak jen pokud prší každodenně; jak pár dnů neprší, tedy voda hnije a pak je málo lepší než ze studně. Ze studně nemůže vodu potřebovat ani dobře na prádlo, neboť ta červeň se usadí ve prádle a více ho nevypere. Sám jsem to viděl u pana Novotného, který též pojede odtamtud pryč. Z Wisconsinu tam přijelo devět rodin a jsou tam již jen dvě; pozemky tam zanechali a jeli nazpět. Jeden tam zemřel a ostaly po něm dvě malé děti, Jan Petřík z Raveny tam také složil kosti; šel do města k doktoru a také tam už ostal, třetí den mu šli na pohřeb. Loni v srpnu psal p. Kopecký též z Floridy, kdo tam koupí kousek pozemku, že ho více neprodá a živ na něm nemůže býti; ten ale psal pravdu. Já jsem jeho dopisu nevěřil a jel se tam sám přesvědčit i mohu svědomitě radit každému, kdo by tam chuti měl, aby se obrátil raději jinam, neb utratí své peníze. O Velkovi, ani o Fialovi se nebudu zmiňovat, jak tam pochodili, zvláště pan Fiala s dobytkem. Kdo by si přál ještě něco více vědět, rád mu odpovím. S úctou K. Stochl.

Rockville, Neb. 3. února.—Ctěný pane! Vědomost Vám dávám, že jsem od Vás poukázku na dvacet dolarů obdržel a jak si šlechetnomyslné dárkyně přály, myslím že jsem patřičně rozdělil a sice následovně: Jan Husa je nejchudší, má pět malých dítek doma a šestou holku slepou v ústavu, ten obdržel $8; Josef Žalud má čtyry dítky, tomu jsem dal $7 a sám jsem si ponechal $5. Vzdáváme všichni nejsrdečnější díky ctěným dámám za jejich dar, neboť bylo nám jim velice pomoženo. Byl jsem velice dojat tím že došla nás podpora z toho místa, kde jsme poprvé v Americe usazeni byli. Přijel jsem do Ameriky v roku 1867 a sice do Chicaga, kdež ustřádav so bě pilnou prácí na cestu manželce, tuto za rok za sebou jsem povolal. Jelikož manželce v Chicagu zdraví nesloužilo, toužili jsme vždy po kusu vlastní půdy a tak po devítiletém pobytu v Chicagu odebrali jsme se do Nebrasky, ale ne na farmu, nýbrž usadili jsme se v Schuyler. Tam však práce se nedostávalo a synovi, který šel do Omahy do šmelcovny, zdraví nesloužilo a tak jsme se zde usadili na farmě. V první leta jsme něco sklidili ale to bylo stále potřeba něco do hospodářství. Pak ale přišly na nás nemoce, a neúrodné roky střídaly se s úrodnými; jestliže některý rok se něco sklidilo, museli jsme spěchat to prodat a splatit dluhy v roce neúrodném učiněné. V roce 1892 jsme měli jen poloviční úrodu, v roce 1893 jsme sklidili trochu drobného obilí, kukuřice jen dva až čtyry bušle po akru a brambor ani ne semeno. Loňský rok ten nám teprvé dodal, neboť jsme nesklidili pranic. Předloni jsme se vypůjčili na semeno a na krmení a museli jsme ovšem dát mortgage na dobytek a potah a teď není čím zaplatit, ba ani úroky nelze sehnat. Jak my chudší budeme letos farmeřit, jak naše pole osejeme a čím, to já nevím. Kdyby snad měl být ještě tento rok takový jako lonský, tak není vyhnutí než vše ze nechat a vzít jen pytel a hůl a na místo peněz co jsme sem přinesli, odnesti si ty mozoly, co jsme si zde nadělali. Není to k zoufalství? Též Josef Žalud bažil po farmě vždycky. Do Schuyler přijel za mnou z Chicaga a odstěhoval se tou samou dobou co já, ale do Box Butte County. Tam přišel o všecko a v roce 1890 jsme se zase spolu sešli v Ravenna. Jel pak do Omahy, kde si ušetřil $300 a přijel sem za mnou, koupil potah a najal farmu. Však ale nic nesklidil a nemá nic nežli koně a ty ovšem zamargičované. Abyste věděli, jak štědře se rozdává podpora od okresu, tedy vám to dávám vědět, mnoho-li jsme dostali. Já dostal půl tuny uhlí, jiného nic. Jan Husa dostal 50 liber mouky pšeničné a 25 kukuřičné a 750 liber uhlí. Josef Žalud dostal čtvrt tuny uhlí, 50 liber mouky pšeničné a 50 kukuřičné. Slyšeli jsme, že do Loup City přišla kára obleků, ale my nic nedostali, nejspíš to supervisor ztratil když pro to byl. Nechť ještě jednou přijmou šlechetnomyslné dámy a dárkyně naše nejsrdečnější díky a též vy ctěný pane za Vaši ochotu i pan Kašpar. S úctou

Jan Husa.

Lodge Pole, Neb., 4. ledna 1894. — Ctěný Pane Rosický! Já níže psaný stvrzuji, že jsem částku pět dolarů vaším prostřednictvím jakž pravíte co dar od velkomyslných dám chicagských obdržel, začež ctěným dobrodincům z hloubi srdce všichni děkujem. Jelikož vám nemohu být v ničem prospěšným, přijměte za vděk vaše vlastní vědomí, že jste učinili ten nejlepší skutek. Byl již také nejvyšší čas, neb jsme byli všichni bosi. Nahota se již dá nějak přikrýt hadry i ty nohy doma, ale ti žáci mají můj přec obuv. Jest to hnusné, pořád se chlubit jen s tou bídou, ale jest tomu tak. Pomněte, když matka nemůže se nasytit svého kojence mlékem an sama trpí hlad. Jest přece zle býti Čechem. Onehdy v městě, do kterého každý den chodím v naději, že snad nějaká ta podpora přijde, ale darmo, viděl jsem Němce, an celé náklady odvážejí, an lahůdky nevyjímaje, jako sudy cukru, jablek a j. Vidouce mne smutného, smáli se mě, řkouc, proč se k nim nepřidám, nestojí to nic, jen jít do jejich kostela a dostanu všeho hojnost. Vře to v člověku, prodat svou národnost za čočovici pro trochu bídy, za kterou člověk není vinen. Ač jsem s odporem ve vašem ct. listu prosil, vydav se tak v hanbu a dobře vím, že jsou lidé v přepychu, přec jsem ještě ani sousto nedostal, než od p. Jos. Kříže, z Roseville Wis. 1 dolar, začež mu vřelý dík. Ač mám sám té bídy více než dost, přece si dovolím poukázat na jiný obrázek. Něco dále východně od nás bydlí člověk, kterému zemřela žena, zanechavši mu několik malých dětí. Jednou přišel do města a žádal pytlík mouky, kterou neobdržel, nemoha zaplatit. On se přece mouky zmocnil. Byl zpozorován a za ním hned poslán konstébl, — jakž také ne, vždyť se dopustil krádeže. On vida býti se pronásledován, pospíšil, hodiv mouku do dveří nhaleko šel dál. Konstébl, přijda k obydlí a nahlédnuv svým okem spravedlnosti skulinou do vnitř, spatřil několik hadry oblečených dětí okolo mouky an plnou hrstí jedly syrovou mouku, zanechal pronásledování. Takových obrázků vy tam na východě neznáte a možná, že také neuvěříte, jest to ale pravda. Já mám 7 dětí od 4 měsíců do 15 roků staré (pro vysvětlení — dvakrát dvojčata) výdělku pro ně zde není, neboť zde jest na zbyt lidí, kteří pracují za stravu a oblek. Ti Chicagčané jsou přec jen kubíci. Jsou zde ještě také jiná města, po venkovech jsou zámožní lidé, ale u nich — Chicagu ale sláva nekonečná. Přál bych sobě bydlet s nimi, ale nemám naděje, že se od sud kdy dostanu. Žiju život vyhnance, nevím ale čím bych se byl prohřešil, jen že jsem šel za jinými kteří měli štěstí a já naopak.

Se vší úctou znamenám se

Antonín Kříž.

Georgetown, dne 1. února 1895. Ctěný pane! Vědomost vám dávám, že jsem od vás obdržel poukázku na $5 dolarů, tak srdečně děkuju, jmenem mých rodičů a mých dítek šlechetným dárkyním, já jsem to tuze nerad činil, že jsem se dovolával pomoci, ale jiné jsem nevěděl a nevím. Doufaje, že nalezne se ještě více štědrých dárců, kteří pomohou nám tu strašnou bídu překonati, znamenám se v úctě

Frank Kalus.

Linwood, Neb. Ctěná redakce Pokroku Západu! Je zimní doba, prázdniny farmerů a tak nyní i rolníkovi dostává se času pohlédnouti dále a přemýšleti i o jiném, mimo hospodářství, práci a o svých nezdarech. Leč já mám pilno vždy, i v těchto farmerských prázdninách. Farmář, chce-li dokonale dostáti svému povolání, má vůbec málo těch prázdnin, neboť hospodářství skládá se z mnoha jednotlivých oborů, k jednotnému celku však tak souvislých, že má-li soustava jeho v zdárném pokroku udržena býti, vyžaduje neustálé práce a činnosti těch, kdož na farmě pracují. A tak má farmer pořád co dělat, v zimě i v letě. Lidé jiných povolání, obzvláště "fajnoví" měšťáci, pohlíží naň jako na člověka sprostého, nevzdělance, avšak špatně hádají, měříce ho dle sebe. Neboť právě rolník to jest, totiž pravý, skutečně uvědomělý rolník, jenž nejvíce musí vědět, nejvíce znát, nejvíc umět, zkrátka: nejvíc být vzdělaný.

On musí být obeznámen s většinou řemesel lidských, neb jeho potřeby to žádají. On nucen jest míti obeznalost se stavitelstvím, strojnictvím, obchodem, řeznictvím, zahradnictvím, zvěrolékařstvím, přírodovědou atd. Zdaliž pak též řečení páni ji znají? Ti znají jen svůj kšeft a nic jiného. Snad farmer činí hrubý dojem svým zevnějškem v obnošeném, mnohdy hodně roztrhaném šatě. Avšak dle peří neposuzujme ptáka. On nemůže v svém povolání, jež různé výkony a pohyby vyžaduje, nositi nádherný oděv, "fajnové" rukavičky, skvostné bílé límce, třpytící se knoflíky, a jako trouba vysoký cylindr na hlavě.

Přehlížím tak ty rozličné události, jimiž nás ten náš vševědoucí tisk zpravuje ze všech částí naší zeměkoule. Jaká to rozmanitá směsice! Tu sděluje se, co zamýšlí evropské vlády svým poddaným za nadělení, zde podrobnosti z pastálie japonsko-čínské, tady zas líčí zbaběle, opovržení hodné ohavnosti Turků s nešťastnými obětmi jejich bestiálnosti, jinde bohužel zas zpráva, co kde nezdařilo se vlasteneckého skrz českou nesvornost, tady vražda, loupež a jiné ničemnosti, zde (řídká to výminka), věnoval milionář tisíce na dobrý účel. Tady zas se povídá, že si vzal osmdesátiletý dědek patnáctiletou žabku (nu, srdci nelze poroučet!). Někde zase staly se srážky vlaků a na moři lodi a co nejvšednější, téměř všude je slyšet nářky na špatné časy a nouzi. Dle zvyku těch, již nejlepší si nechávají naposled, znamenám já na konec skutky slavného našeho kongresu.

Kongres tedy, jenž vznešený má úkol, jednati o blahu vlasti, o potřebách národa, chce také pomoci nešťastníkům na západě; — postará se jim o semeno do zahrádek. Jaká to pomoc! Všechen dík demokratům! Sláva sekretáři Mortonovi! Ale víc vypadá to, jako by chtěli pomoci některé zelenářské firmě. Na ony pány ve Washingtoně, jenž bez pochyby taky farmáře mají za nevědomce jako výše řečení, hodila by se anekdota o jisté císařovně, k nížto přišla deputace chudiny s prosbou, že lid nemá chleba a trpí hlad, zvolala dobromyslně: "Že nemají chléb? Proč se tedy nenají koláčů?"

Věčným během času hýbe se vše neustále v před, a my neustálou prací následujem tento postup okolností. Více než kdy jindy stojí veškeré lidstvo nyní před bránou té tajuplné říše lidských nadějí: budoucnosti. Černá její opona zakrývá jeviště, na němž odehráti se má drama neb komedie, jež čeká. Ano, budoucnost, tajemná záhadná budoucnost, toť vůdčí hvězda všech smrtelných pozemšťanů, kdož žijí, pracují, myslí a doufají; kdož věří a milují. V ni doufá každý bez rozdílu, kdo nepodlehl zoufalství, učenec, dělník, umělec, milionář sedící v hedvábí a zlatě, i našinec obyčejný, oděn v záplatované gatě. A byť člověk ztratil vše na světě, co mu bylo milé, ještě nechť netruchlí, že po všem veta, neboť v úsměvu budoucnost mu kyne. Když člověk do nejhoršího přijde, do nedostatku, svízelů a protivenství, i tehdy těší zkormoucenou mysl jeho slibná budoucnost, a duše jeho dychtivě zhlíží k ní, že snad mu dá co potřebuje, co on by rád.

Budoucnost máme před sebou všichni, ona vede nás všechny — bez rozdílu věku a stavu. Máme ji před sebou my mladí, jenž opustivše školy dětské, vstupujem v přísnou školu života, v tomto světě blátivém. My, v kterýchž horká krev bouří a bujná obrazotvornost si za oponou budoucnosti domnívá vidět mnohý a krásný vábivý zjev, — který však tam třeba nikdy nespatří. Máte ji před sebou také vy staří, jimžto stáří vráskami zrylo líc i skráň, hlavu pokryl šedin bílý sníh. Vám ona přivede den poslední — žití skon. Nás povede tímto slzavým údolím, a pak — přivede taky k vám....

Budoucnosti náleží veškeré doufání každého člověka, v ni doufá a očekává každý co mu dá bůh, prozřetelnost, osud, aneb ať dle smýšlení svého si to kdo jakkoliv nazývá. Všichni ubozí v chudobu uvržení doufají v lepší časy, rolníci na větší úrodu, obchodníci v zlepšení obchodu, vůdcové a pracovníci těch všeho druhu stran v provedení svých zásad, studenti v dostání diplomů — zkrátka každý má co doufat. Já bych nejraději, kdybych směl doufat, že i teď zas nový krok učiní lidstvo vstříc svému pravému poslání na světě. Že rozmnoží se ve více srdcí šlechetnost, poctivost, vlastenectví a uvědomení osvícené. Obzvláště v českém národě ta nesvornost kletá že změní se v bratrskost. Vůbec že věrněji bude člověčenstvo následovat ty své velké cíle, ty vznešené ideály, jež vlasteneckým, lidumilným srdcím drahé jsou. To alespoň mělo by se dít v nynější tak zvané "osvícené době" — v devatenáctém století křesťanství, učení, jenž tak mnohý skvoucí drahokam vložilo do koruny lidské civilizace. Vůbec jako zmizelo hrubé barbarství středověké, tak snad též zmizí tak mnohá ohyzdná skvrna mravního poklesku lidstva našeho novověku.

V místním národním životě českém tu nelze znamenat nic nového. Vše otáčí se v kruhu všední obyčejnosti. Jest tak ten masopust, tudíž každý holduje hlavně jemu. Omladina jest veselá a štíří s ní — ačkoliv v těch špatných časech i ty plesy vázanou. Zábav dost v městě i na venku. Zvláštní je, že na venku v Saunders Co. máme zábavy nyní zcela slušné. Mládež baví se v kamarádské svornosti při hudbě, tanci, veselém zpěvu, načež vždy v pořádku se rozejde, což vždy nebývalo. Tak budiž!

Ve škole v Saunders Co. uspořádána ušlechtilá zábava pro dobrý účel — nejšlechetnější z šlechetných — ulevení bídy ubožáků na západě. Představení bylo pěkné, ale návštěva nepěkná. Takhle tam být muzika a pivo, to by tam šel kde kdo. Dobročinnosti, kam jsi se poděla? Boleslav J. Kavan.